

האמיתי של טכס פתיחת ועידת-חרות. לעומתו, האיש שמנחם בגין כה חפץ ביקרו בשבועות האחרונים, מנהיג הפלג האחר של הליכוד, שריהאוצר, שימר חה ארליך, זכה בקריאות בוז ובצחוק כללי בקהל. זאת, למרות שבגין נתן, בצורה הפגנתית, אות לחסידי לקבל את ארליך במחאות-כפיים. פניו של כל אחד מעשרות היושבים על הבמה הביעו את התייחסותו לבגין. הנשיא נבון ישב בפנים קפואים. בעת שבגין השמיץ בגסות את מיפלגתו של נבון. רק עזר וייצמן, שישב לידו, הצר ליח לשבור את הקיפאון בשעשועי מילים. וייצמן עצמו התייחס לכל הטכס כאילו אינו אלא מאורע מבוזבז. הוא ניצח על

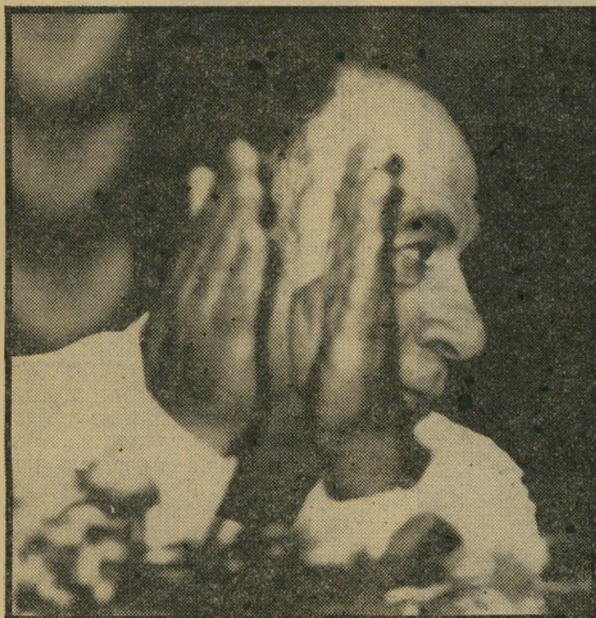
לטון!

ליושב-ראש הכנסת, יצחק שמיר, שישב לידו, "איזה קהל נפלא". שמיר לא ענה לו, וגם שכטרמן פזל לעברו כל הערב, כדי לקבל ממנו הנחיות. כאשר התיישב בגין, השתחוה לקהל המריע.

לקהל הכמעט-היסטרי, שהיה בבנייני-האומה בירושלים, בעת פתיחת ועידת-חרות. בגין היה מרוצה מהוועידה, וכל הזמן אמר

בגין משתחוה

של הערב היה ח"כ יגאל הורביץ, שזכה במחיר אות-כפיים רבות יותר משל בגין. בתמונה למטה נראה שריהתחבורה, חיים לנדאו, אשר למרות היותו חבר-חרות ותיק, הרגיש כנטע זר ביום החג של מיפלגתו.

ראש עיריית ירושלים טדי קולק נירדם כדור. לפני שנירדם תקף קולק את הממשלה, על שאינה מטפלת מספיק בירושלים, למרות הברכות של העיר. למטה: שריהתעשייה, גדעון פת, שישב חמור-סבר כל הערב.

הגיבור

הנירדם

כטרמן, טגן ראש-הממשלה, יגאל ידן, הרוכס ידיו עזר וייצמן, כאשר הכל מתכוננים לשיירת-בה הראשונה של הוועידה. בתמונה למעלה - נפת הנאומים, ולמטה - משה דיין משועמם.

הקהל כאשר שרו את הללויה, התחכם עם העיתונאים ומבטו נדד כל העת ברחבי האולם. כאשר שומר-ראש הביא לווייצמן את הידיעה כי נתפסה ספינת-מחבלים, נר גש השר אל בגין, סיפר לו על כך, וביקש להודיע זאת גם לקהל, כדי לשמח אותו. היתה תגובתו של בגין: "לא צריך, שב"ו בגין לא חפץ בגיבורים אחרים מלבדו בוועידה.

הטכס נפתח בשורה ארוכה של נאומים. בגין ויושב-ראש הישיבה, אברשה שכטרמן, התבוננו כל העת בשעונים. הם המי תינו לשעה 9.10, שאז יחל נאומו של בגין, וייכנס בדיוק למהדורת מבט ששודרה בטלוויזיה.

אחרי הברכות המעייפות, ושני שירים של מקהלת-ילדים, שהם חלק בלתי נפרד מטכסי חרות, הודו אפילו חסידי הוותיקים ביותר של בגין, כי נאומו היה משעמם.

הראשון שהעז לעזוב באמצע הנאום היה ח"כ הליברלים, פסח גרופר, ואחריו החל הקהל נוהר התוצה. בגין הבין את רמז מעריציו, קיצר את נאומו ואף הורה למקהלה שלא לשיר. ועידת-חרות הראשון נה, מאז שניבחר בגין כראש-ממשלה, הור כיחה גם למנהיג חרות, כי החיים באופר יגיעה קלים הרבה יותר מאלה שבשילטון.